

AYFER TUNÇ

OSMAN

ROMAN

can
çağdaş

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

AYFER TUNÇ

OSMAN

Can Çağdaş

Osman, Ayfer Tunç
© 2020, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2020, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 20 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan
Editör: Mustafa Çevikdoğan
Düzelti: Aylin Samancı Elmasdağ
Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak fotoğrafı: Esra Özdoğan

Baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2
Topkapı-Zeytinburnu
Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4552-2

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750745522
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ

OSMAN

ROMAN

can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005
Evvelotel-Saklı, 2006
Aziz Bey Hadisesi, 2006
Mağara Arkadaşları, 2006
"Ömür Diyorlar Buna", 2007
Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009
Yeşil Peri Gecesi, 2010
Suzan Defter, 2011
Dünya Ağrısı, 2014
Kırmızı Azap, 2014
Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci'yle birlikte), 2014
Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'ın içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koğuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Yazarın *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014) ve *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura* (2018) adlı romanlarının yanı sıra *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), *"Ömür Diyorlar Buna"* (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

www.ayfertunc.com

Ella Caz Kulübü'nün valesi Kâmil Dere

"İnsan unutamıyor ki.."

Kaç valesiniz kulübe bakan?
Genelde iki kişiyiz.. ama ben yalnızdım o gece.. öbür arkadaş erken çıkmıştı.

Kazayı görmüşsünüz.
Gördüm.. gözümün önünde oldu. Bağırdım hatta Osman bey kamyon geliyor diye.. duymadı. Yahut duydu da çarpsın istedi.. bilmiyorum artık. Ruh gibiydi zaten.

Nasıl ruh gibiydi?
Bir tuhaf yürüyordu işte, ne bileyim.. sanki yere basmıyormuş gibi.

Sarhoş muydu?
Bilmiyorum.. belki.

Niye kamyonun kendisine çarpmasını istesin ki?
Mutsuzdu çok.

Mutsuz muydu? İntihar etti mi diyorsunuz yani?
Ya şimdi kesin bildiğim bir şey yok.. ama intihar ettiyse de şaşırmam yani.. onu diyorum.

İyi tanıyordunuz o zaman Osman beyi.
Pek sayılmaz aslında.. kulübe gelip giderken görürdüm sadece.

Mutsuz olduğunu nerden biliyordunuz?
İnsanın yüzü söyler.. söylemez mi?

Bilmem? Söyler mi?
Bence söyler.

Ne diyordu yüzü?
Ya nasıl anlatayım ki şimdi.. çok uzağa bakıyo gibiydi, sanki bir şeylerin sonunu görüyor gibi.. ya da kendi sonunu. Acayipti işte ne bileyim. Benim abim de aynı onun gibi bakardı, belki de ona benzettim.. ondan. Kendini astı sonra.

Kim?
Abim.

Astı. Abiniz kendini mi astı?
Astı evet. Kömürlükte. Kendi evinin kömürlüğünde.

Başınız sağolsun. Kaç yaşındaydı?
Yirmi altı.

Çok da gençmiş. Neden yaptı?
Bilmiyoruz.

Ne zaman oldu bu?
Bu ağustosta beş sene olacak. Ama hali hâlâ gözümün önünde. İnsan unutamıyor ki.. eniştem indirmişti ipten, ablamın kocası.

Çok acı bir olay. Nasıl oldu? Sakıncası yoksa anlatır mısınız?
Anlatırım tabii, ne sakıncası olacak. Hatta şey gibi oluyor anlatınca.. olmamış gibi.. ne bileyim. Her neyse işte. Şeydi o gün, Beril'in yaş günüydü, abimin kızının. Hepi-

miz onlardaydık, annem, babam, ablamlar. Yengem tarafı da gelmişti, ilk yaş günü diye herkesi çağırmışlar. Ev tıklım tıklım doluydu. Hava çok sıcaktı o gün, yanıyordu ortalık.. bütün camlar açık ama perde kıpırdamıyor. Abimin gömleği terden sırtına yapışmış. Gitti değiştirdi, beyaz bir gömlek giydi.. hatırladıkça kötü oluyorum, kefen giydi sanki. Yengem komşudan vantilatör iste dedi abime. Gitti abim.. sağolsunlar vermişler.. aldı getirdi. Salona kurduk. Her şey çok normaldi.

Morali iyiydi yani.
İyiydi.. çok neşeliydi. O yüzden hiç anlamadık ya zaten.. Yeni bir dükkân kiralamıştı, daha büyük, onu anlatıyordu. Makineler sökülecek, taşınacak, bir ton iş var falan..

Ne iş yapıyordu?
Torna tesviye atölyesi vardı. İşi çok iyiydi, üç kişi çalıştırıyordu yanında, sigortalı. Kaynı kimseyi çağırmana lüzum yok, ben sökerim makineleri dedi.. elinden geliyor kaynının, sanayide usta kendisi. Dükkânı ne zaman taşırız falan.. onları konuşuyorduk. Yengem Beril'e saray şeklinde doğum günü pastası yaptırmış, üstünde pamuk prenses vardı, hiç unutmam, mavi elbiseli. Yengem pastayı getirdi. Toplandık, mumları yaktık, maytaplar falan.. bekliyoruz. Ama abim evde yok. Bakkala gitmiştir dedik, telefonunu çaldırdık.. baktık salonda çalıyor. Yakına gitti herhalde, almadan çıktı dedik.. bekliyoruz öyle. Yarım saat geçti yok.. bir saat geçti yok. Çıktık, aramaya başladık.. sormadığımız kimse kalmadı. Abimlerin apartmanın karşısında bir oto tamircisi var, çıraklar falan kapının önünde çalışıyor.. onlara sorduk. Çıkmadı, çıksa görürdük dediler. Çıkmadıysa nerde? Enistem kömürlüğe mi indi acaba dedi. Dedim yaz günü ne işi var kömürlükte? Gene de bir bakalım dedik. Aşağı bir indik ki ipin ucunda sallanıyor. Dili sarkmış, yüzü mosmor. Asmış kendini.

Bayağı bildiğin asmış yani. Akşam olmuştu artık bulduğumuzda ama hâlâ sıcaktı.. bilmiyorum, belki yazdan. Annem, babam, ablam hepimiz mahvolduk. Yengem Beril'in yaş gününü değiştirdi.

Nasıl değiştirdi?
20 ağustosta kutlamıyor artık. 1 ekimde kutluyor. Kızının yaş gününde kocasının öldüğünü hatırlamak istemiyo kadın.. haklı. Eceliyle ölmüş olsa gene bir derece de.. çocuk soracak tabii büyüyünce, yengem nüfusa yanlış yazmışlar diyeceğim diyor.

Sizin ailenizle mi yaşıyor yengeniz?
Yok.. abimin vefatından sonra babasının evine gitti. Annemler dedi aslında.. sen de bizim kızımızsın bizimle kal diye ama istemedi. Evlendi zaten.. evlenmeden önce annemlere haber vermiş. Beril'i sizden kopartmam, merak etmeyin demiş. Evlenecekti tabii.. gencecik kadın. Ölenle öl diyecek halimiz yok.

Abiniz not bırakmış mıydı?
Bırakmıştı. Benden bu kadar, beni affedin diye yazmış, market fişinin arkasına, tükenmezkalemle. Bu kadar ama.. neden yaptığını yazmamış. Benden bu kadar.. bu yani.

Duruyor mu not?
Yok polis aldı. Çok korkunç bir şey.. insan unutamıyor. Niye yaptı hiç anlamadık. Karısı da anlamadı. Biz mutluyduk diye ağladı çok. Hepimiz mutlu sanıyorduk, karısıyla çok iyiydi, evi kendisinindi, maddi sıkıntısı falan yoktu yani. Kızına da çok düşkündü. Her gün resmini çekip atardı bize. Çok düşündüm ne derdi vardı da yaptı diye.

Sizce ne derdi vardı?

Bilmiyorum ki.. hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama anlıyorum bazen. Mesele dertli olmak değil biliyor musunuz? Dertle falan alakası yok. Dert ne ki.. geçer bir şekilde. Mesele yaşamak.

Nasıl yaşamak?
Ya nasıl anlatayım.. bezginlik işte. Bazen ben de diyorum.. n'oluyor yani yaşıyoruz da.. öyle değil mi? N'oluyor yani.. niye? Bazen öyle boş geliyor her şey. Dert meselesi değil yani. Abimin bir eksiği yoktu ki.. derdi de yoktu bildiğimiz.

Osman beye abinizden hiç bahsetmiş miydiniz?
Bahsetmiştim, ölümünden bir hafta filan önce.

Neden? Bir şey mi hissetmiştiniz?
Hissettiğimden değil de.. ne bileyim.. öyle bir samimiyetimiz de yoktu aslında.. ama anlatmak istedim işte.

Nerden aklınıza geldi anlatmak?
Laf geldi. Araya çıkmıştı, sigara sarıyordu.. ateş istedi, kibrit çıkardım verdim. Geri verdi, yok sizde kalsın dedim. Sağol dedi, aldı. Çakmağımı hep kaybediyorum dedi. Abim de öyleydi, çakmaklarını falan kaybederdi hep dedim, artık kaybetmiyor mu dedi. Öldü dedim, kendini astı.

Ne dedi astı deyince?
Önce bir durdu öyle.. bana baktı. Sonra bir sürü soru sordu.

Neler sordu?
Nasıl yaptı diye sordu. Anlattım işte.. kömürlüğe inmiş haberimiz yok falan. İpi önceden mi almış dedi. Evden getirmiş dedim, çamaşır ipini sökmüş balkondan, üç kat yapmış. İpi söktüğünü görmediniz mi, kaçta oldu, ne zaman buldunuz, ne yaptınız, bulunca hemen indirdiniz

mi, polisi mi beklediniz, ipi kim kesti? Böyle bir sürü şey sordu ama niye yaptığını sormadı. Çok tuhafıma gitti. Herkes neden diye sormuştu çünkü. O sormadı.

Onun da kendi canına kıyabileceğinden kuşkulandınız mı?
O gece kuşkulanmadım, aklımın ucundan bile geçmedi. Zaten çok üzülmüştüm haline.

Neden?
Argun bey çok fena azarlamıştı.

Argun bey kim?
Patron. Kulübün sahibi. Bağırdı çağırdı koca adama.

Neden bağırdı?
Biz abimden konuşurken ara bitmiş, öbürküler programa başlamış, farkında değiliz. Argun bey geldi içerden.. başladı saydırmaya senin keyfini mi bekleyecek millet.. araya çıktın mı dönmek bilmiyorsun ama para istemeyi biliyorsun falan. Çok ağır konuşuyordu. Adamcağız neye uğradığını şaşırdı, gözleri doldu. Ben vale kulübesine kaçtım. İstemedim yani.. o halini görmek.

Kaza nasıl oldu peki?
Son arabayı getirdim o gece, müşteriye teslim ettim. Biri taksi istemişti, çağırdım, taksi geldi, kimse kalmadı ortalıkta. Ben de gideceğim tam.. Osman beyi gördüm. Kulüpten çıkmış, karşıya geçiyor. Yukarıdan kamyonun geldiğini gördüm. Dedim çarpacak buna. Seslenmemle kafadan vurdu. Güm diye bir ses çıktı, ama nasıl yüksek bir ses.. kamyon sanki duvara çarptı. Bir insana çarpmaktan bu kadar ses çıkar mı dersiniz.. çıktı. Beyni patlamış.

Beyni mi patlamış?
Evet.. eve gidince baktım, üstüme bir şey sıçramış, yapış yapış, beyazımsı bir şey. Dedim beyni bu. Osman beyin

beyni sıçradı üstüme. Bayağı da mesafe vardı aramızda, nasıl sıçradı anlamadım.

O saatte ne kamyonuydu çarpan?
Hafriyat. Bir üst sokakta inşaat var, temel kazıyorlar, gece taşıyorlar toprağı. Otel yönetimi çok şikâyetçi ses oluyor diye ama takan yok.. aynen devam.

Kamyon şoförü Osman beyi görmedi mi?
Görmedi herhalde, görse fren yapardı. Gerçi yapsa da duramazdı, çok hızlı geliyordu. Sabaha karşı salmış bayırdan aşağı.. sokak boş diye.

Çarpınca durdu mu?
Valla bir yüz-yüz elli metre gittikten sonra durdu. Dedim hah inecek. İnmedi şerefsiz.. inip bakmadı bile kime çarptım diye.. bastı gaza gitti. Yakalamışlar ama. Sarıyer taraflarında bir yerde polis kesmiş önünü. Hâlâ içerdeymiş.

Kazayı sizden başka gören oldu mu?
Sinemacı adam görmüş, kulübün karşısındaki apartmanda oturuyor. Penceredeymiş o sıra. Hemen koştu geldi, bana dedi kamyonun plakasını aldın mı? Dedim almadım, nasıl alayım, şok olmuşum zaten. Çok korkunç bir şey.. gözünün önünde birinin beyni patlamış..

Ambulans çağırdınız mı?
O adam çağırdı. Çabuk geldi ambulans.. on-on beş dakika sonra geldi ama ölmüş bu dediler, ölüsünü almadan gittiler. Millet çıktı sokağa, kulüpte çalışanlar, oteldekiler falan. Evlerden de çıkanlar oldu, öyle baktılar.

Sonra?
Sonra polis geldi işte. Bana sordular.. o adama sordular. Anlattık ne gördüysek.. Osman bey yerde yatıyor hâlâ. Böyle kalacak mı burada dedim. Savcı gelmeden kaldıra-

mayız dedi polis. Gazete istedi. Gittim bizim vale kulübesinden eski gazete aldım, getirdim. Örttüler üstüne. Bir yağmur başladı sonra. Ama ne yağmur.. gök delindi sanki. Beş dakikada seller aktı sokaktan. Rahmetlinin üstündeki gazeteler ıslandı, sürüklendi gitti. Adamcağız öyle.. kolları iki yana açık yatıyor. Kafası darmadağın, atkısı çamurun içinde, kanı yağmura karışıyor, gözümün önünden kıpkırmızı akıyor su. Polisler arabaya bindi savcıyı beklerken.

Siz ne yaptınız?
O adamla durduk biraz başında.

Neden?
İçim bir tuhaf oldu.. yani öyle yapayalnız.. ne bileyim. Aklıma abim geldi. Biz yukarıda çoluk çocuk otururken nasıl yapabildi diye. Sonra baktık yağmurun duracağı yok, ben saçağın altına girdim, o adam da evine gitti.

Osman bey kamyonun geldiğini gördüğü halde durmadı yani.. öyle mi?
Ya şimdi öyle dedim ama bilmiyorum.. belki de ben öyle görmüşümdür. Dalgındı çok. Ondan olmuş da olabilir. Gerçi sinemacı adam da öyle dedi..

Ne dedi?
Bile bile çıktı kamyonun önüne dedi.

O da intihar ettiğini mi düşünüyordu?
O öyle görmüş. Bana da öyle geldi. Bilemem tabii.

Otel müşterilerinden kazayı gören oldu mu?
Valla kazayı gören oldu mu bilmiyorum ama odaların ışıkları yandı, herkes camlara çıktı. Sese çıktılar herhalde. Dedim ya.. çok acayip bir ses çıktı.

Ne yaptılar peki?
Hiç. Öyle camlardan baktılar, sonra sıkıldılar herhalde,

baktılar bir şey olduğu yok.. içeri girdiler. O çarpma sesinden sonraki sessizlik çok tuhaftı yalnız.. çıt çıkmıyordu sokaktan. Savcı geldikten sonra da ses falan olmadı. Öyle baktı herkes. Bir yağmurun sesi vardı, bir de kedilerin, çöpün orda hırlaşıyorlardı. Ben bekledim. Savcı da beş dakika ya durdu ya durmadı, gitti. Ben bekledim. Saçağın altında bekledim. Sonra başka bir ambulans geldi, cesedi alıp götürdüler. Gene sessizlik oldu. Çok tuhafıma gitti. Bir adam öldü ya.. bir adamın beyni patladı. Ne biliyim.. insan kıyamet kopacak falan sanıyor. Abimde de kopmamıştı, ağırına gidiyor insanın.

* * *

Kazanın görgü tanığı Mertol Özdemir

"Melankolik hali hep dikkatimi çekiyordu."

Ölen kişiyi tanıyor muydunuz?
Bir göz aşinalığımız vardı. Otele girip çıkarken görürdüm. Ella'da piyanistmiş.. bilmiyordum.

Ne iş yaptığını sanıyordunuz?
Valla hiç düşünmedim. Neden düşünmedim bilmiyorum.. çok ilgimi çekiyordu halbuki.

Nesi ilginizi çekiyordu?
Sıradan birine benzemiyordu, değişik bir havası vardı. Çok şık giyiniyordu mesela. Yürüyüşü, duruşu falan hoştu. Klas bir adamdı yani.. ezik bir tip değildi.

İntihar ettiğini düşünüyormuşsunuz, öyle mi?
Bence etti. Emin olamam tabii ama gördüğüm kadarıyla hali tavrı.. kazanın oluş şekli bende intihar ettiği hissini uyandırdı.

Nasıl bir hali tavrı vardı da sizde bu hissi uyandırdı?
Bütün o havalı haline rağmen acı çeken bir adam olduğunu düşünmüştüm. Bir şey bildiğimden değil ama insanın ruh hali yüzüne yansıyor bence. Yüzünde bir acı vardı.

O gece kazadan önce görmüştünüz o zaman Osman beyi..
Hayır hayır.. kaza gecesinden söz etmiyorum. Melankolik hali hep dikkatimi çekiyordu. Hatta bir tanışsak, konuşsak diye geçiyordu aklımdan. İlginç bir hikâye çıkar mı acaba diye..

Bir film hikâyesi çıkar diye mi? Sinemacıymışsınız..
Yok sinemacı değilim ben.. belgeselciyim.

Öyle mi? Ne zamandır belgesel çekiyorsunuz?
On dört-on beş yıl oldu.

Nasıl başladınız?
Sinema televizyon okudum ben. Daha o zamanlar kafamda vardı. Okul bitince asistan olarak bir Fransız belgeselcinin ekibine girdim. Sonra sonra kendim çekmeye başladım.

Kaç belgesel çektiniz bugüne kadar?
Yedi.

Konuları ne?
Beşinin konusu insan.. insan hikâyeleri. Biri Ege'deki tarihî yel değirmenleri hakkında. Ismarlama bir işti o, bir enerji şirketi için. Biri de obruklar. Şu Konya ovasındakiler. Çok meşhur oldu bu ara. Her gün yeni bir haber çıkıyor hakkında. Obruklar da benim fikrim değildi.. teklif geldi.

Kimden geldi?
BLG TV'den, bir internet kanalı.. youtube'dan yayın ya-

pıyorlar. Doğa belgeselleri çekiyorlar. Şimdi de kuruyan göller projeleri var. Onu da sen çeker misin dediler ama istemedim.. insan hikâyelerini tercih ediyorum ben. Obrukları bile insanlar üstünden anlatmaya çalıştım.

Nasıl finanse ediyorlar projelerini?
Bazı vakıflar, şirketler falan sponsor oluyor bildiğim kadarıyla. Sırf insanlık adına mı sponsor oluyorlar diye sorarsanız bilmiyorum. Bir şekilde bir maddi çıkar vardır işin içinde. Biraz da ondan istemedim zaten, bir katakulli falan varsa alet olmak istemedim.

Finans kaynakları konusunda katı mısınız?
Katıyım. Herkes de katı olmalı bence. Gerçeğin kendisinden emin olamadığımız bir çağda yaşıyoruz çünkü. Bir kurcalıyorsunuz, her şey bir şeylerle ilgili çıkıyor. Sürekli bir yalan üretimi. Neye inanacağımızı bilemez hale geldik.

İnsanları tercih etmenizin nedeni ne?
Hikâyeleri. Belgesel denince herkesin aklına doğa belgeselleri gelir ya da kültür konuları, mimari falan. Ünlü değilse insanın belgeseli mi olur diye düşünülür. Oysa bazı insanların hikâyeleri çok ilginç. Filmini yapsanız kimse inanmaz. Ancak belgesel derseniz inanıyorlar.

Gerçek hayat kurgudan daha mı etkileyici sizce?
Kesinlikle.

Sinema filmi çekmeyi düşünüyor musunuz?
Düşünmüyorum. Sinema sanat, ben sanatçı değilim. Sanatın gerçeği yerine gerçek gerçeği tercih ediyorum ben. Bütün sinema filmi çekenler de sanatçı değil tabii..

Sanatın gerçekle ilişkisini sorunlu mu buluyorsunuz?
Yalnız sanatın değil ki.. hayatın kendisinin gerçekle ilişkisi sorunlu. Gerçek diye bir şey kalmadı artık. Sosyal

medyaya bakın.. her türlü mecraya bakın.. çarpıtılmış bir gerçeklik akmıyor mu? Post truth diye adını da koydular.. tamam artık.

Nasıl tamam artık?
Yalan legalleşti yani. Bütün bunlar post truth. Öyle mi? Tamam o zaman. Böyle bir şey oldu. Kimsenin yalanla bir zoru kalmadı.. inanamıyorum buna.

Belgesel çekerken de gerçek çarpıtılamaz mı?
Tabii ki çarpıtılabilir. Hatta gerçeğe daha büyük zarar vermeniz bile mümkün.. niyetinize bağlı. Gerçekle etik ilişkiniz sorunlu değilse çarpıtmadan aktarırsınız. Ama sorunluysa fena.

Siz nasıl bir yol izliyorsunuz bu konuda?
An ve kameranın gördüğü. O an ne yaşanıyorsa o. Kişi ne söylüyorsa o. O kadar. Aktarıcıyım ben.. yorumu size kalmış.

Çekeceğiniz insanları nasıl seçiyorsunuz?
Belli bir yöntemim yok. Biri hakkında bir şey duyuyorum ya da internette filan ilgimi çeken bir hikâye okuyorum. Peşine düşüyorum.. öyle.

Bu işten hayatınızı kazanabiliyor musunuz?
Hayır tabii ki. Ruhunuzu satarsanız geçinebilirsiniz de.. benim tercihim o değil.

Nasıl geçiniyorsunuz peki?
Kira derdim yok. Arada reklam tanıtım falan çekiyorum. Bir şekilde idare ediyoruz. Belgesele gönül verdiyseniz hayatınızı bu işten kazanmayı düşünmeyeceksiniz.

En son çektiğiniz belgesel ne hakkındaydı?
Doğu Karadeniz'de bir dağda, tek başına yaşayan yaşlı bir kadını çektim. Hatta kazanın olduğu gece de onun postuyla uğraşıyordum.

Biraz bahseder misiniz?
Nemrut nene diye yaşlı bir kadın. Koskoca dağda tek başına yaşıyor. Suratsız, kavgacı. Çok normal tabii böyle olması.. her günü mücadele kadının. Doğduğu köyde kimse yok, kalmamış, ortada bir köy kalmamış daha doğrusu, herkes göç etmiş.

Neden?
Ekonomi. Köy çok sarp bir yerde. Tarım yok.. iş yok.

Zor oldu mu çekmek?
Çok. Kadın hayatında kamera görmemiş, çok rahatsız oldu. Kaç kere sopayla üstüme yürüdü. Çadırımı yakmaya kalktı. Ama sonunda anlaştık bir şekilde.

Nasıl başardınız anlaşmayı?
Biraz şans oldu. Bir gün dereden su taşıyordu, kovasını düşürdü. Kova gitti, ta yarın dibine yuvarlandı. Ben alırım dedim. Dallara tutuna tutuna indim, kovasını aldım getirdim, suyunu da taşıdım. Öyle öyle yumuşadı.. sonra konuşmaya başladık.

Gidenlerin evleri duruyor mu köyde?
Yok canım nerde.. sahipleri terk edince yıkılmış gitmiş hepsi. Nemrut nene kalmış bir tek, Robinson Crusoe gibi yaşıyor. Ayda yılda bir insan yüzü görüyor. On beş yıldır paraya dokunmamış. Evinde su yok. Ev dediğim bir zamanlar evmiş, harap olmuş. Köyde kimse kalmayınca elektriği de kesmişler. İçerde bir ocak var, yaz kış yanıyor.. bildiğiniz mağara devrini yaşıyor yani. Hayat dediğimiz şey içgüdüsel bir canlı kalma çabası aslında. İnsanlar mağara devrinde de hayatta kalmaya çalışıyorlardı, robotlar çağında da hayatta kalmaya çalışıyorlar. İnsanlığın geldiği nokta bu yani.. hiç. Çok acıklı.

Ne yiyip içiyor?
Birkaç tavuğuyla bir ineği var. Meyve ağacı çok etrafta..

elma, ayva, fındık. Mantar topluyor, ot topluyor. Küçük bir bahçesi var, mısır filan ekiyor. Çok az yiyor zaten.

Kaç yaşında?
Kendisi de tam bilmiyor, seksenin üstünde olmam lazım dedi. Çok zeki bir kadın. O şartlarda hayatta kalmasından belli. İlginç olan şu. Konuşmadı konuşmadı.. haftalarca ters yaptı bana.. sonra da susmak bilmedi. Durmadan anlattı. Şöyle olmuştu.. böyle olmuştu. En çok konuşmayı özlüyormuş. Hayvanlarıyla filan konuşuyormuş. Ama insan karşıdan da bir şey duymak istiyor dedi. Monolog yetmiyor tabii diyalog lazım. İnsan için konuşmanın önemli bir ihtiyaç olduğunu biliyordum ama Nemrut neneyi tanıyınca sandığımdan daha önemli olduğunu anladım.

Kimsesi yok mu?
Yok. Beş kardeşi varmış, hepsi ölmüş, yeğenleri de şehre göç edenlerden. Hiç evlenmemiş. Gençken birini seviyormuş ama adam başkasıyla evlenmiş. Bu da küsmüş. Hâlâ seviyor musun dedim. Bugün istese varırım dedi. Sevdiğin belki ölmüştür dedim, yok yaşıyor dedi. Arada bir adamın köyüne gidip bakıyormuş ölü mü sağ mı diye. Adam üç kere evlenmiş, bir sürü çocuğu torunu var. Onu da buldum konuştum. Deli o dedi. Pek bir şey anlatmadı, kafa gitmiş zaten.

İlginçmiş. Ne zaman izleyebileceğiz filminizi?
Valla gösterime sokabilecek miyiz bilmiyorum.. çok zor. Festivallere göndereceğiz, bir bitsin de. Belki pay tv'lerden biri alıp gösterir. Bir belgesel merakı başladı ya insanlarda. Seyirci eskiye göre daha çok ilgi gösteriyor belgesellere.

Neden sizce?
İnsanlar bu kadar yalanın içinde gerçek bir şeyler arıyor-

lar herhalde. İşin kötüsü gerçek diye sunulan her şeye inanmaya da hazırlar.

Kazaya dönelim. Siz de tanık olmuşsunuz. Nasıl oldu?
Ben tesadüfen gördüm. Pencereyi açmıştım, dışarı bakıyordum. Adam.. Osman bey yani.. karşıya geçiyordu. Yukardan kamyonun geldiğini gördüm, duracak sandım ama yürümeye devam etti.. son adımını bilerek attı sanki. Beni şoke eden de bu oldu. Çarpmanın şiddetiyle savruldu. Kemik parçalarının havada uçuştuğunu gördüm resmen. Çok korkunç bir andı, anlatmak mümkün değil. Dondum kaldım. İnsan ne yapacağını bilemiyor. Neden sonra toparlandım, fırladım dışarı. Ölmüş tabii.. kafası saçılmış her tarafa. Baktım gençten bir çocuk, gözleri faltaşı gibi açılmış, cesede bakıyo. Kamyonun plakasını aldın mı dedim. Şoktan cevap veremedi. Otelden biri çıktı o sırada, cesedi görür görmez kusmaya başladı. Birkaç kişi daha geldi. Biri Osman bey bu dedi. O zaman öğrendim adını. Savcı geldi sonra, polis molis.. kulübün patronu geldi. Yakınlarını tanıyorsanız haber verelim dedim. Polis siz karışmayın dedi. Karışmadık.

Ceset götürülene kadar beklediniz mi?
Bekleyemedim, çok üşümüştüm, penyeyle çıkmışım. Eve döndüm. İçim ısınsın diye bir kahve yaptım. Sonra baktım, götürmüşler. Sokak bomboş.. yağmur hâlâ yağıyor.. ne kan kalmış ne bir şey. Sanki az önce korkunç bir kaza olmamış gibiydi sokağın hali.

* * *

Can Yayınları
Bu tanıtım kopyası
Can okurları için
özel olarak hazırlandı.
Can Yayınları

Her şey olmak isterken hiçbir şey olamayan, gün gün, adım adım hem servetini hem kendini tüketen bir adamın, Osman'ın hikâyesi bu roman.

Pahalı markaların, lüks yaşamın gösterişine dalıp bir kültürün, bir sınıfın yok oluşunu, kendileri de o kültürle birlikte yok olmalarına rağmen fark edemeyen bir kuşağın çarpıcı hayatını anlatıyor Ayfer Tunç.

Müzik stüdyolarından, araba galerilerinden, marinalardan geçip kapak kızlarının sert gerçekliğine çarpan... bir hafriyat kamyonunun gece yarısı yapayalnız bir adama çarptığı gibi çarpan bir hikâye.

Osman, uzun bir döneme yayılan eşsiz kurgusuyla edebiyatımızın en görkemli eserlerinden biri olmaya aday.

Kapak Kızı'nı ve *Yeşil Peri Gecesi*'ni dinledik.

Şimdi söz sırası Osman'da...

Bugün ayın kaçı, günlerden ne, berbat pansiyonların berbat odalarında çile doldurduğum kaçıncı gün, bilmiyorum. Zaman bir yerde koptu gitti, geceyle gündüzü ayırt etmem bile zaman alıyor artık, zaten bir önemi de yok. Beş parasızım, perişan haldeyim. Yarın ne yapacağım, nasıl sürecek bu yaşam, bilmiyorum. Allah'ım ben bu hale nasıl geldim? Düştüğüm bu halin sorumlusu kim?

#kapakkızı #yeşilperigecesi #müzik #nişantaşı #yalnızlık #servet #çöküş #yitikbiradam

ISBN 978-975-07-4552-2

can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

9 789750 745522